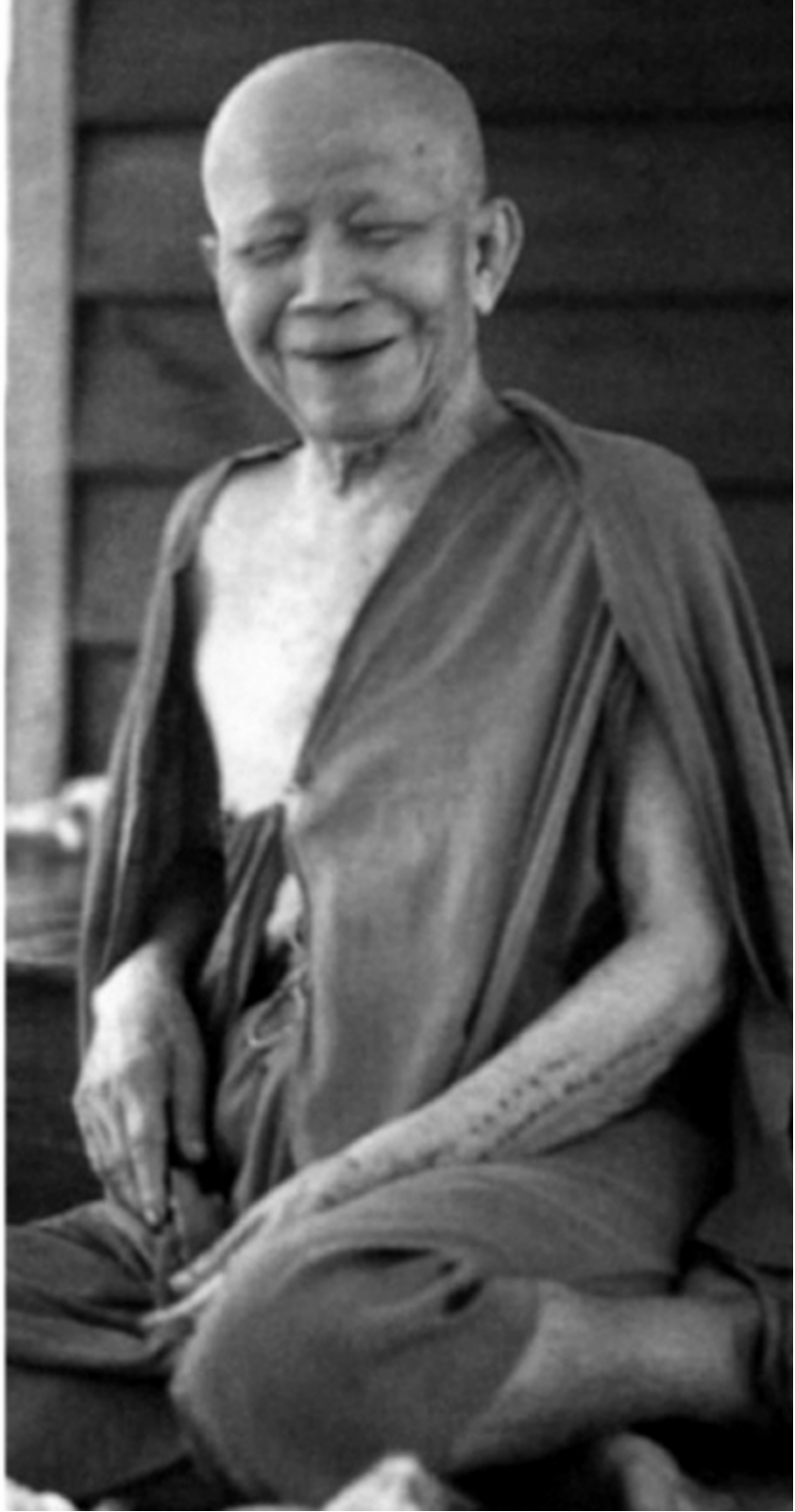

১
৯

จิตตวิมุตติหลุดพ้นแล้ว เป็นหลักธรรมชาติ

เทศน์ออกทางวิทย์ ดูว่าทั่วประเทศไทยแล้วนะ การที่ท่านเหล่านั้นนำไปติดตั้งวิทย์ในที่ต่าง ๆ จนกระทั่งเป็นร้อยกว่าที่นั่น เราไม่เคยสนใจนะ เราเทศน์แล้วปล่อยเลย

ท่านเหล่านั้นต่างหากติดตามนำออกมาเป็นวิทย์ร้อยกว่าแห่งเป็นเทศน์ของเรา ส่วนมากมีเราละออกหน้า ครูบาอาจารย์ทั้งหลายช่วยบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ องค์กรนั้นบ้างองค์กรนี้บ้าง ตัวอื่นโรงจริง ๆ คือเราเทศน์ตลอด

แต่เราพอใจในธรรมที่เราเทศน์ทุกชั้น เราไม่สงสัยในธรรมของเราที่เทศน์ตั้งแต่ธรรมพื้น ๆ ถึงที่สุดเลย พูดให้มันตรงนะธรรมที่ว่าเผ็ด ๆ ร้อน ๆ ถึงที่สุดเลยคือเทศน์สอนพระที่วัดป่าบ้านตาด

เทศน์นี้มีแต่ธรรมะเด็ดเผ็ดร้อน นี่ละที่มาได้ยินได้ฟังอยู่ทุกวันนี้ เทศน์สอนพระล้วน ๆ พระที่มามุ่งต่อมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจ ผู้เทศน์ก็ฟังอย่างเดียวกัน

เพราะฉะนั้นการเทศน์ธรรมะชั้นสูงกับชั้นต่ำจึงต่างกันมากนะ เทศน์ธรรมะชั้นสูงนี้เทศน์ได้คล่องตัวรวดเร็ว ๆ ฟุ้ง ๆ ๆ เลย ออกเทศน์แกงหม้อใหญ่ซัด ๆ ซ้อง ๆ ถ้าจะตีแรงจะถูกหัวเต็กและหัวคนแก่ แล้วพวกอันธพาลมันแอบอยู่ข้างหลัง มันก็ไม่ถูกมันเข้าใจไหมล่ะ เลยตกลงตีสะเปะสะปะไปอย่างนั้นละ แต่กับพระล้วน ๆ ฟุ้งเลยเชียวนะ คำว่าฟุ้งเลยคืออะไร มีแต่ธรรมล้วน ๆ ออกไม่มีโลกเข้ามาเจือปนเลย ฟุ้ง ๆ ฟาดตั้งแต่สมาธิขึ้น

เทศน์ที่นี้มันก็สะดวก เพราะผู้ฟังก็ตั้งหน้าตั้งตามุ่งต่อมรรคต่อผลจริง ๆ ผู้เทศน์ก็เทศน์ด้วยความเมตตาสงสาร อยากให้เข้าอกเข้าใจตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วทุกแง่ทุกมุมว่า ไม่ผิดพลาด เมื่อสัตว์โลกนำไปปฏิบัติมันจะได้ผลเป็นที่พอใจ สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมาและตลอดไปอีกอย่างนั้น

เราจึงวิตกวิจารณ์เข้าทุกวันนะ ธรรมะเหล่านี้จะไม่ค่อยมีเหลือแล้ว เวลานี้ยังมีอยู่ในวงปฏิบัติที่ท่านเก็บหอมรอมริบไว้ เทิดทูนอยู่ในภาคปฏิบัติของท่านเอง เรื่องศีลไม่ต้องพูดท่านเหล่านี้ละ สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้นท่านหมุนตัวอยู่ในนี้

ด้านธรรมะนี้คือครูบาอาจารย์มาตั้งแต่เดิมก็หลวงปู่เสาร์-หลวงปู่มั่น นั่นละรากฐานอันใหญ่หลวงแห่งธรรมทั้งหลายที่พระเหล่านี้ ซึ่งมักอยู่ภาคอีสานแล้วอบรมศึกษาจากท่าน ดังครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เราได้กราบไหว้บูชากันอยู่ทุกวันนี้ เช่น อย่างหลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน หลวงปู่คำดี มีแต่พวกเพชรน้ำหนึ่งนะ ท่านอยู่ภาคอีสานทั้งนั้น เพราะครูบาอาจารย์เป็นหลักใหญ่อยู่ที่นั่น ท่านรับการอบรมที่นั่น กระจายออกไปจนกระทั่งทุกวันนี้

ท่านสนใจปฏิบัติกับอรรถกับธรรมอย่างเดียว เมื่อสนใจในสิ่งใด ต้องได้ในสิ่งนั้นเพราะเป็นของมีอยู่ด้วยกัน ธรรมะเป็นของมีอยู่ดั้งเดิม ตั้งใจปฏิบัติธรรมะทางภาคปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพานจริงๆ ก็ต้องเจอ

ถ้าปฏิบัติตามที่สอนแล้ว ตรงแนวเลยตามอรรถตามธรรม แล้วมรรคผลนิพพาน อย่างทุกวันนี้ละ ท่านมีของท่านเจียบๆ นะ จะรู้ในวงปฏิบัติด้วยกัน วงปฏิบัติก็คือครอบครัว ครอบครัวของเรา เรื่องราวอะไรก็จะรู้เฉพาะครอบครัวของตน พอออกไปแล้วก็หายไป

นี่ครอบครัวของกรรมฐานก็มีหลวงปู่มั่นเป็นหลักใหญ่ ออกไปบอกว่าสายหลวงปู่มั่นๆ ท่านเป็นก๊กๆ ก๊กปฏิบัติจริงๆ นั่นละเรียกว่าเป็นครอบครัวๆ

เวลาท่านพูดธรรมะต่อกันนี้น่าฟังมากนะ นั่นละ ท่านหาธรรม ท่านเห็นธรรม หาอะไรเห็นอันนั้นนะ เพราะสิ่งในโลกนี้มีอยู่ทั่วๆ ไป หาของไม่มีไม่เจอ ของมีอยู่ต้องเจอ

เรื่องบุญเรื่องบาปเรื่องอรรถเรื่องธรรมโลกสงสารกิเลสตัณหา มีอยู่ด้วยกัน เฉพาะอย่างยิ่งในหัวใจของสัตว์โลก ผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมที่จะปฏิบัติตนให้ได้อรรถได้ธรรมต้องได้จริงๆ ได้ตลอด พระที่ท่านอยู่ในป่าในเขาที่เราเรียนตามความสัตย์ความจริงนะ

นี่ละเรื่องมรรคเรื่องผล จะไม่มีได้อย่างไร ต้องมีผู้ชี้แนวทางโดยถูกต้อง มีอยู่แล้ว มันก็ต้องได้เช่นนั้น เฉพาะสมัยพ่อแม่ครูอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่นี้ แหม รู้สึกว่าพระนี่ เวลาท่านจะประชุมอย่างนี้นะ กระทบยิ้มย่อง เหมือนกันกับลูกหิวนมแม่จะ

เป็นจะตายมานะ กระเสือกกระสนมา แล้วจะได้กินนมแม่พุตง่าย ๆ
นะ

คือค่านั้นท่านจะเทศน์ ดูหน้าไหน ๆ ยิ้มแย้มแจ่มใสหมด
จากนั้นท่านก็เริ่มเทศน์ เริ่มเทศน์นี้พระมีจำนวนมาก วัดอื่น ๆ ก็มี
นะ ไม่เพียงแต่วัดหนองผือ ห่างกัน ๓ กิโลเมตร ๔ กิโลเมตร คำท่าน
มาฟังเทศน์เวลาประชุม

ธรรมสวด ๆ ร้อน ๆ ใจก็เป็นใจสวด ๆ ร้อน ๆ ใจจิต ใจชีวิต มา
จากไหน เมื่อใจเข้าสู่ธรรมแล้วสวด ๆ ร้อน ๆ ทั้งนั้น ทนกับธรรม
ทั้งหลาย เหมือนกันกับกิเลส ถ้าเอาให้มันทน มันทนกิเลส
นอกจากให้มันลากไป ๆ จนตายตั้งกับตั้งกลับ ก็ไม่มีวันทนกันละ
ไม่มีขอบเขต ไม่มีที่สิ้นสุดยุติ คือสัตว์โลกตายกองกัน เพราะวิ่งตาม
กิเลส

ถ้าวิ่งตามธรรมแล้วทางจะยาวขนาดไหนก็ตามค่อยหย่อน
เข้ามา หย่อนเข้ามา สุดท้ายลงมานี้ละที่ว่าสำเร็จพระโสดา อย่าง
มากที่สุดมาเกิด ๗ชาติ ใน ๗ชาติขึ้นไปแดนสวรรค์และลงมนุษย์
ไปแดนสวรรค์แดนมนุษย์พอ ๗ชาติไปเลย ๓ชาติก็แบบเดียวกัน
๑ชาติ นี่หดเข้ามา หดเข้ามา จนถึงนิพพานได้เช่นเดียวกัน

นี่ละอำนาจแห่งธรรมตัดวิภวณที่แสนยึดแสนยาวให้หดให้
ย่อเข้ามา ย่นเข้ามาด้วยการอบรมความตั้งงามทั้งหลาย

การทำบุญให้ท่านมีแต่ตัดวิภวณการเกิดตายของตอนที่ยึด
ยาวให้สั้นเข้ามานะ เวลาไปเกิดในภพใดชาติใด อำนาจแห่งบุญ
แห่งกุศลที่เราสร้างมามากน้อย เรียกว่าเป็นสมบัติทิพย์ เราเสวย
อันนี้ละในภพชาตินั้น ๆ เสวยไปเรื่อยสูงไปเรื่อย สุดท้ายก็พ้นเลย

นั่นละการสร้างบุญสร้างกุศล อย่าให้กิเลสมันหลอกลวงนะ
ว่าศาสนาว่างไปเท่านั้นเท่านั้น มรรคผลนิพพานไม่มี และบาปจะ
ไม่มี บุญจะไม่มี มีแต่เรื่องโกหกของกิเลส อย่าเชื่อนะ

ศาสดาองค์เอกเป็นผู้สิ้นกิเลส สอนโลกผิดไปไหน กิเลส
สอนโลก มันมีแต่คลังกิเลสสอนโลก มันเอาความถูกต้องดีงามมา
จากไหน นอกจากหลอกลวงโลกให้จมไปด้วยกันเท่านั้น

ให้พากันจำคำนี้ให้ตึนะ ศาสดาสอนโลกเป็นผู้สิ้นกิเลส
ไม่มีคำว่า หลอกลวง ส่วนกิเลสสอนโลกนี้ มีแต่คลังกิเลสพากันจม
หมดเลย จมหมดเลย จมหมดเลย หัวใจดวงนี้ไม่มีนะคำว่าตาย
ไม่มี นี่ละตัวนี้ละตัวสมบุกมากที่สุด ท่องเที่ยวเกิดในวิภูสงสารไป
ด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรม

อวิชาเป็นเชื้ออย่างไร ต้องเกิด แต่เกิดนั้นจะเกิดที่สูงที่ต่ำ
เป็นวิบากกรรมดีชั่วพาให้เกิดที่สูงที่ต่ำ นี่มันติดแนบกันไป สอง
อย่างนี้ ดีชั่วพาให้เกิดสูงบ้างต่ำบ้าง อวิชานั้นแน่พาให้เกิด
อย่างไรต้องเกิด ถ้าอวิชามีอยู่ อันนี้จะต้องทราบกันภาคปฏิบัติ
เราพูดเฉยๆ

พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ด้วยภาคปฏิบัติ สอนโลกไม่ผิด ที่
นี้เรามาพิจารณาตามท่าน เวลาปฏิบัติมันก็เป็นอย่างท่านว่า จิตของ
เรานี้มันหดย่นเข้ามา สุดท้ายเห็นแต่ร่องรอยของจิตพาไปนะ
ร่องรอยที่เคยมาแต่ก่อนก็ไม่เห็น

แต่เวลาปฏิบัติไป ปฏิบัติไป มันก็เห็นร่องรอยของจิตที่มัน
ติดมันตันมันจะไปภพนั้นชาตินี้นะ

สุดท้าย มันย้อนรูปร่างรอยของตัวเองที่เคยเป็นมาอีกด้วย มันก็ยิ่งกระตุ้นเตือนใจให้ตื่นเนื้อตื่นตัวเข้าไปเรื่อยๆ ทีนี้ขยับไม่ไหว พลิกแพลงไปทางชั่ว เดินตามธรรม ๆ และใกล้เข้าไป ใกล้เข้าไป สุดท้ายถึงที่สุด

มีศาสดาองค์เดียวที่ตรัสได้ถูกต้องแม่นยำ เรียกว่า โลกวิทูรู้แจ้งโลก เห็นหมดธรรมที่รู้แจ้งโลก มาสอนโลกผิดไปไหน

กิเลสสอนโลก มันสอนด้วยความมืดบอด ลากลงเข็นลง ๆ และสัตว์โลกก็ชอบเชื่อตามมัน วิ่งตามมัน ความทุกข์จึงไม่จิตจางในโลกนี้ มีเต็มไปหมด ถ้าเดินไปตามกิเลส

เราอย่าเข้าใจว่าความทุกข์จะเหือดแห้งหายไปนะ ถ้าเดินตามธรรม มีหายแน่เหือดแห้งไป กิเลสจะเบาลง ๆ ทุกข์ก็เบาลง ๆ กิเลสสิ้นซาก ความทุกข์หมด ไม่มีเหลือเลย

ยกให้มันชัด ๆ คือพระอรหันต์ไม่มีทุกข์ภายในใจ ตั้งแต่กิเลสตัวสร้างทุกข์ ตั้งแต่หยาบ ๆ ละเอียด ๆ ขึ้นไปถึงละเอียดสุด ลื่นไปจากใจหมดแล้ว ทุกข์ตั้งแต่ส่วนหยาบส่วนกลางส่วนละเอียดสุด ลื่นไปตาม ๆ กันเลย หมดสาเหตุที่จะสร้างความทุกข์ขึ้นมา สาเหตุคือกิเลส เมื่อกิเลสสิ้นซากแล้ว ทุกข์ไม่มี ด้วยเหตุนี้เอง พระอรหันต์จึงไม่เคยมีทุกข์ มีแต่บรมสุขตลอด เป็นพื้นฐานอย่างนั้นตลอดมา

ส่วนธาตุขันธ์ เราไม่ปฏิเสธเพราะอันนี้เป็นสมมุติด้วยกัน ไม่ว่าท่านว่าเราเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดท้องศีรษะอะไรเป็น มีหิว มีกระหายเป็นธรรมดาณะ แต่มันไม่เข้าถึงใจท่านสิ มันเป็นอยู่

ภายในชั้น ซึ่ง เป็นสมมุติ ความหิว ก็เป็นสมมุติ ธาตุชั้นก็ เป็นสมมุติ มันก็หมูนอยู่ในวงสมมุติด้วยกัน มันไม่ได้หมูนไปในจิตที่เป็นวิมุตตจิตได้ อันนี้ยอมรับว่าทุกข์มี แต่มันไม่เข้าถึงใจท่านก็ไม่เป็นทุกข์

โลกนี้มันเป็นโลกประสาณ สมมุติกับกิเลสนี้มันเข้ากันได้ พอเจ็บไข้ได้ป่วยนิดหน่อยเท่านั้นนะ ใจนี้จะสร้างเหตุการณ์ขึ้นมาให้เป็นทุกข์มากยิ่งขึ้นกว่าโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นกับตนเสียอีก

เมื่อมีธรรมในใจแล้วมันไม่กำเริบ มันจะเป็นมากเป็นน้อยก็รู้มัน ๆ เป็นมากขนาดไหนก็ไม่เข้าถึงใจ เอาพูดให้มันชัดเจน มันถึงขนาดว่าจะไปแล้วหรือ ฟังซินะ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ เรียกว่าหมดสภาพแล้ว จิตนี้จะออกแล้ว คือหมดสภาพที่จะเยียวรักษาท่อไปได้แล้ว จะออกแล้วมันก็รู้

แต่ที่นี้ มีอันหนึ่งที่มาแทรกดังที่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราเป็นโรคหัวใจ โรคหัวใจนี้ แหม รุนแรงมากนะ รังไว้สามหนได้ จึงได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

นี่ละเป็นเหตุให้ระลึกถึงพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ที่ท่านเร่งให้รีบเอาไปไว้สุทธาวาส ให้รีบ ผมไม่ได้ตั้งใจมาตายที่นี้ ผมจะไปตายวัดสุทธาวาส บอกแล้วตั้งแต่ต้นทาง แล้วมาขัดมาขึ้นอยู่ทำไม ท่านเร่งใหญ่เลย แต่ท่านไม่ได้แสบออกมาว่า นี่ผมรังเอาไว้นะ ท่านไม่ได้แสบออกมา ถ้าสมมุติว่า ท่านแสบออกมาในคืนนั้น คืนนั้นจะเป็นคืนแตกกระเจิงเลย เราจะพาท่านไปกลางคืนเลย

ถ้าท่านว่านี่ผมรังเอาไว้ รังยังไม่ให้ตาย เมื่อรังมันสุดวิสัยแล้วแต่พระพุทธเจ้ายังตาย เดี่ยวนี้ยังอยู่ในวิสัยที่จะรังไว้ได้ ถ้าท่าน

แย็บออกมาว่านี่ผมรั้งไว้ นะ ให้รีบเอาผมไปนะ วัดบ้านภูนี้แตกเลยนะ แต่นี่ท่านไม่ได้ว่า

ตอนมาเป็นกับเราละซิ มันย้อนหลังไปรู้ โรคหัวใจ ถึงกาลเวลาที่มันจะไปจริง ๆ มันจะไปจริง ๆ นะ แต่มันอยู่ในวิสัยที่พอรั้งได้ จึงได้มาเล่าให้ฟัง

หมดสภาพแล้วทุกอย่างจิตนี้ คอยแต่จะดีด ที่นี้บังคับเอาไว้ยังไม่ให้ออก บังคับเอาไว้ ลมหายใจหมด ทุกอย่างหมดเลย ยังเหลือแต่ความรู้ที่ครองร่าง ครองร่างจะไม่รับผิดชอบในร่างแล้ว มีแต่จะครองร่างเพื่อจะออก บังคับเอาไว้ยังไม่ให้ออก บังคับความรู้ให้อยู่ในชั้นนี้ไว้ก่อน ไม่นานนักลมหายใจค่อยแผ่วเบา แผ่วเบาขึ้นมา ที่แรกลมหายใจหมดเลยนะ หมด จะไปแล้วนั้น พอรั้งเอาไว้ได้นานเข้า ๆ ลมหายใจค่อยแผ่วเบา แล้วหายใจได้เป็นปกติ อยู่ได้ไม่ต้องรั้ง

มันเห็นชัด ๆ กับตัวเอง ไม่ใช่มาโม่มาคุย หลอกลวงพี่น้องทั้งหลาย เป็นอยู่ในหัวใจเจ้าของสามหนนะ ที่รั้งไว้ได้นะ ถ้าไม่อย่างนั้น ตายตั้งแต่โน้นแล้ว ไม่อยู่มาถึงวันนี้ นี่ก็เพราะความรั้งไว้

ครั้งออกมาปรึกษาครูบาอาจารย์ องค์กรนั้นว่าอย่างนั้น องค์กรนี้ว่าอย่างนี้ โม่โหนะเรา เดี่ยวนี้ยังเสียดายยังโม่โหน้อยหลังอยู่ ครูบาอาจารย์โง่ขนาดนี้ยังมีอยู่หรือ นู่นนะ มันอยากเข้าไปนู่นนะ

คนหนึ่งเอาเหตุการณ์สด ๆ ร้อน ๆ มาพูด ทำไมพูดเป็นอย่างนี้ไปได้ มันเป็นนะในจิตนะ ถ้าท่านแย็บออกมาว่า นี่ผมรั้งเอาไว้ นะ คินวันนั้นแตกเลย จะไม่ฟังเสียงใคร แต่นี่ท่านไม่ว่า

ตอนเขารถเขาก็มารับ ฉีดยาแล้วไป กลางคืนท่านก็สิ้น ท่าน ไม่บอกว่าร้องเอาไว้ แต่เรามันรู้นี่ ถึงได้รู้ย้อนหลังไป อ้อ พ่อแม่ครู อาจารย์มันที่ท่านว่าให้เร่ง ๆ คือเป็นของท่านจะร้องไม่อยู่แล้วนั่น ท่านร้องแต่ท่านไม่บอกเฉย ๆ เวลามาเป็นในเรา เราร้องได้ จึงเอานี้มา เทียบเคียงกัน เป็นอย่างนั้นละจิตดวงนี้

มันชัดขนาดนั้นผู้ปฏิบัติ โดยไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขี พยาน เอาความรู้ความเห็นความเป็นจากภาคปฏิบัติของตนเองนี้ ละม้ายนเลยเชียว ผางขึ้นมานี้รู้ไม่ต้องถามใคร เช่นอย่าง บรรลุ ธรรมผางขึ้นมาถามใครทำไม พระพุทธเจ้าตรัสรู้เอาใครมาเป็น พยาน สาวกทั้งหลายทุกองค์ท่านบรรลุธรรมปឹងขึ้นมา ท่านเอาใคร มาเป็นพยาน อันนี้มันก็แบบเดียวกัน เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปจาก ใจแล้วจะเอาอะไรมาถามมันก็รู้ชัด ๆ อย่างนี้

อย่างที่พูดสอนพี่น้องทั้งหลาย เวลานี้มาโกหกพี่น้อง ทั้งหลายเหลือ มันเลยอาจหาญแล้วนะ คำว่าอาจหาญก็ดี คำว่า ชี้ขาดหวาดกลัวก็ดี อยู่ในวงสมมุติ ธรรมชาตินั้นไม่ได้ใช้สมมุติ เรียกว่า วิมุตติล้วน ๆ เหนือหมดแล้ว แล้วกล้ากับอะไร กลัวกับ อะไร ความจริงมีอย่างไร ว่าไปตามความจริง

นี่มันหมดแล้วนี่ ในหัวใจนี้พูดตรง ๆ อย่างนี้ไม่มีอะไรเหลือ เลย ยังเหลือตั้งแต่สมมุติ วันหนึ่งคืนหนึ่งหายใจฟอด ๆ ไปอย่างนั้น จิตที่จะมาห่วงใยกับสิ่งเหล่านี้ไม่มี มันพอตัวอยู่แล้ว นี่ละเรียกว่า จิตที่พอตัวด้วยความเลิศเลอ พออยู่โดยหลักธรรมชาติ อันนี้จะ เป็นอะไร ๆ ก็ตามไม่เคยมาอาศัยกันเลย เมื่อยังอยู่ก็รักษากันไป เยียวยาไป รักษาไม่ได้ดีตีฝั่ง

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ไม่ได้ตายยากนะ ก่อนจะตายดี ดินตกเตียงตกอะไรไม่มีสติสติง ท่านไม่เป็น พร้อมอยู่แล้วในนั้น อันนี้เป็นเรื่องชั้นธัมมกำเริบเสิบสานของมัน ก็เป็นชั้นธัมมกำเริบ

จิตตวิมุตติไม่ได้กำเริบ ท่านจะหลงไปไหนล่ะ จิตตวิมุตติ หลุดพ้นแล้ว เป็นหลักธรรมชาติ ตายตัวอยู่แล้วให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เรื่องชั้นธัมมกำเริบมันติดมันดินเพื่อจะแตกจะสลาย ก็รู้กันอยู่นี่ ไปหลงกับมันหาอะไร ให้มันอย่างนั้นชินนักปฏิบัติ

เมื่อมันรู้แล้ว มันเป็นอย่างนั้น ไม่ถามใคร นี่พูดจริง ๆ นี่ไม่ถามใคร เวลามันเป็นมันเป็นจริง ๆ เราเคยพูดแล้ว นี่พูดเป็นการ โทหกเทรอ

พูดเพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจในการปฏิบัติธรรมว่า ผลมีอยู่ ตลอดเวลานะ อย่าไปลืมนะ อกาลิโก ๆ มีตลอดเวลา เอาทำเถอะ ทำดีทำชั่วได้ผลเหมือนกันตลอดเวลา เอาให้ทำดีผลจะเป็นที่พอใจ สำหรับผู้ทำดีตลอดไป

วาระสุดท้ายมาถึงจุดที่มันจะเป็นจะตายจริง ๆ มันติดมันดิน หาอะไร มันหวังพึ่งอะไร มันบกพร่องอะไร ไม่มี หมดทุกอย่าง ธรรมชาตินี้ พอตัวแล้วด้วยความสว่างจำอยู่ในฐานะของตนโดย หลักธรรมชาติ

อันนี้มันก็ติดดินตามสมมุติของมัน มันเจ็บนั้นปวดนี้ มันจะไปไม่ไหว มันก็จะพังลงไป อันนี้ไม่พัง นั่นมันเห็นกันอยู่อย่างนั้น แล้วจะไปตื่นตื่นอะไรกับเรื่องความเป็นความตาย

เรียนจบธรรมะทุกข้อทุกกระทงจนใจบริสุทธิ์แล้ว ไม่ตื่นตื่นกับความเป็นความตายคนเรา ไม่ตื่น ตื่นหาอะไร นี่เป็น

เรื่องสมมุติต่างหาก จิตตวิมุตติท่านไม่ตื่นกับอะไร ให้พากันจำเอานะ การปฏิบัติธรรม อย่าพากันประมาทนะ

การทำบุญให้ทาน อย่าปล่อยอย่างวาง มีมากมีน้อย อย่าเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัวนะ อันนี้พาเราไปจนตรอกจนมุมทั้งนั้นแหละ ไม่ได้พาเราเบิกกว้างออกไปได้รับความสุขความเจริญ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวของเรา พาจมทั้งนั้น การทำบุญให้ทานนี้เป็นความเสียสละ สละทั้งวัตถุภายใน สละทั้งความตระหนี่ภายนอกออกไปพร้อม ๆ ๆ สุดท้ายเว้งว่างไปหมดเลย ให้พากันสร้างไว้ นะ เอละพอ

